

af og ikke vil tage sig af, og som Staten heller ikke vil tage sig af. Det forekommer mig, at dette er det naturligste.

Den ærede Kultusminister synes, at det er for at skaffe Respekt for Loven og for at fremme Lovlydighed i Almindelighed, at han har fremlagt dette Forslag, og han hævder ud fra den Betragtning, at Forældre, hvis Børn faa et Maaltid varm Mad i Skolen, naar dette betales af Kommunen, maa være at regne som dem, der har modtaget Fattighjælp. Det forekommer mig, at den højtærede Kultusminister er i nogen Uoverensstemmelse med den højtærede Indenrigsminister i den Motivering og i den Udvikling, som denne har givet af en anden Lov. Det er kun nogle faa Uger siden, at den højtærede Indenrigsminister i en Resolution til samtlige Landets Amtmænd og til samtlige Landets Kommunalraad gjorde den Opfattelse gældende, at hvis det skulde være muligt at komme lupussyge til Hjælp paa en virkelig forsvarlig og rationel Maade, var det ikke nok, at man ydede det Bidrag, der var fornødent for, at de vedkommende kunde faa Ophold paa Professor Finsens kliniske Institut, men det var nødvendigt yderligere at give dem Penge til Ophold i et Pensionat i Kjøbenhavn, og resolverede Indenrigsministeren: Hjælp, der ydes til Ophold paa Finsens Institut, og Hjælp, der ydes til Betaling af Kost, Logi og Klæder osv. herovre i Kjøbenhavn er ikke at regne for Fattighjælp. Det er en yderligere Udvikling af det humane Princip, som ligger til Grund for den Ændring i den vedkommende Lov, hvorom der er Tale. Jeg kunde forstaa, at den højtærede Kultusminister — og jeg vilde ønske, at han vilde gøre en lignende Opfattelse gældende som hans Kollega Indenrigsministeren — vilde ræsonnere som saa: Skoleundervisningen lider i meget høj Grad ved, at der er nogle Børn, som ikke have faaet tilstrækkelig Mad, og den lider i endnu højere Grad, hvis der er enkelte af disse Børn, som overhovedet ikke ere modtagelige for Undervisning, fordi de faktisk ere for sultne dertil. Nu vel, Bespisning indgaar da som Led i almindelig Skoleundervisning. Det er af Interesse for hele Skolens Gerning, at vedkommende sultne Børn faa et Maaltid Mad. Følgelig bliver Spørgsmaalet om at yde disse Børn et Maaltid Mad et Spørgsmaal, som ikke har det fjerneste med Fattigloven at gøre, men et Spørgsmaal, som griber ind i hele den Maade, hvorpaa vort Almueskolevæsen er ordnet. Hvis den højtærede Kultus-

minister resolverede saaledes og administrativt paabød noget i Lighed med sin højtærede Kollega Indenrigsministeren, vilde man faa en yderligere Udvikling af den humane Aand, og jeg er tilbøjelig til at tro, at en saadan administrativ Resolution vilde faa adskillig mere Virkning end det at faa dette Forslag ophøjet til Lov. Det vilde ikke betyde stort, jeg tror i hvert Fald ikke i nogen overskuelig Aarrække.

Det er udtalt under Forhandlingerne her, at der ude paa Landet ikke er tilnærmelsesvis den Nød, som der er i Byerne, og at der overhovedet i mange Landkommuner ikke er nogen Nød. Maa jeg hertil sige, at naar det særlig er i de store Byer, at Spørgsmaalet om Bespisning af Skolebørn er blevet aktuelt, er det ganske naturligt, fordi der har man den store Masse af Børn. Men jeg maa dog sige, at jeg har oplevet, at der er kommet Børn af Huismand, Landarbejdere og Indsiddere fra de nærliggende Landkommuner ind til Aarhus for at faa Mad ved Samaritanen og Skolebespisningen, og det hændte sidste Jul, at der kom ikke mindre end 40 Familier fra Landkommunerne rundt omkring og anmodede om Hjælp af de Midler, der vare komne til Veje til Uddeling blandt de fattige i Aarhus. Det er en Kendsgerning, som jeg ogsaa tidligere har berørt, at en meget stor Procentdel af de allerfattigste i vor Bykommune, der modtage Hjælp af den private Velgørenhed og af de fri Fattiggasser, er Folk, der ere komne ude fra Landet. Der er heller ingen Tvivl om, at kom man til at se lige saa skarpt paa disse Forhold for Landets Vedkommende, vilde man meget hurtigt skønne, at der mange Gange er lige saa god Grund til at indføre en rationel Bespisning af de fattige Skolebørn ude paa Landet, som der er inde i Byerne. Forholdet er kun det, at ude paa Landet stikker Nøden ikke saa grelt frem, der er kun enkelte, kun 10 eller 20, hvor der i Byerne ere Hundreder eller Tusinder.

Maa jeg ikke i denne Forbindelse tillade mig at rette en Henvendelse navnlig til de Herrer, som have hjemme ude paa Landet, da det drejer sig om et praktisk Spørgsmaal som Skolebespisning. Jeg vil gerne i denne Forbindelse henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed — navnlig deres, som have hjemme i Sogneraad og Amsraad — paa en Form for Bespisning af de fattige og sultne Skolebørn og af Børn med lang Vej til og fra Skole, som i hvert Fald vil kunne iværksættes uden